

и на 1863 г. (презъ януарий) далъ първо сериозно представление. Народътъ се събралъ, слушалъ оркестра, гледалъ представлението и останалъ много доволенъ.

За това представление нѣкой пратилъ дописка чакъ въ цариградскитѣ вестници съ голѣми хвалби.

Вестникарь и театралъ въ Браила

За жалость, нѣкои шуменски чорбаджии не одобрили работата на директора Добри Войниковъ. Тѣ искали синоветѣ имъ да учатъ смѣтане, смѣтководство, търговия, а не „игралки“: свирня, театро и др. Чорбаджиитѣ желаятъ синоветѣ имъ да седнатъ на тезгяха да събиратъ отъ купувачитѣ пари и да записватъ смѣткитѣ на стокитѣ, а не да скитатъ по театри и кафенета, да харчатъ готови пари. Чорбаджиитѣ наклеветили Войникова на грѣцкия владика, че изхвърлялъ отъ църква грѣцкитѣ книги и учелъ децата на френски дяволщини. Войниковъ билъ уволненъ отъ училището. Трудолубивиятъ учителъ продава покжщината си и се изселва въ градъ Браила (Румѣния). Този градъ на Дунавъ въ онова време (1864 г.) билъ повече бѣлгарски. Имало 1000 бѣлгарски челяди, но не се учили въ бѣлгарско, а въ румѣнско училище. Добри Войниковъ отворилъ бѣлгарско училище, събралъ 70—80 ученика, свикалъ младежи и съставилъ оркестъръ. Та и въ Браила Добри прѣвъ образувалъ бѣлгарска музика, давалъ забави, представления, утра и други. Ала пари събиралъ твърде малко и не можелъ да се прехранва. Нѣкои добри бѣлгари му помогнали и насърдчили да започне списването на вестникъ „Дунавска зора“ (1867 г.). Заедно съ вестника Добри се занимавалъ съ своята музика, обучавалъ момци да играятъ въ театъръ и да декламиратъ бѣлгарски стихотворения. Тогава не се решавало никое момиче да отиде при момчетата въ оркестра или да играе на сцената. Войниковъ се принудилъ да упражни момчета, които играели женски роли въ театра му.